

[Anker Lau.]

den offentlige mening noget uberettiget er vendt unødigt stærkt imod detailhandelen. Det er derfor ganske godt, at tingene er blevet sat på plads.

Det er også glædeligt, at vi nu kun har fire maksimalpris- og avanceordninger tilbage. Men mon det så dog ikke skulle være muligt at blive enig om, at prislovens krisebestemmelser nu er ganske overflødige? Alle varer kan skaffes i fornøden mængde, og ingen kan benægte, at konkurrencen i dag er et fremtrædende træk i erhvervslivet, ligesom den fremadskridende liberalisering vil give mulighed for yderligere konkurrence, jo stærkere vi nærmer os de 100 pct., man har forhandlet om i Paris, noget, som vi venter at høre nærmere om på et senere tidspunkt.

Jeg vil derfor bede den højtærede minister om at overveje, om det er fornødent at forlænge denne lov. Den grund, den højtærede minister nævnte: at bevare kontinuiteten, synes jeg ikke holder, når der rent faktisk er så lidt som fire ordninger tilbage — og disse kan formentlig klæres på anden måde, hvis ikke også de er overflødige — og når kendsgerningen iøvrigt er den, at når denne lov bortfalder, træder loven af 1937 automatisk i kraft.

Jeg har læst loven af 1937 igennem nogle gange i disse dage, og jeg må tilstå, at dens principper og udformning tiltaler mig langt mere end den lov, vi her behandler. I 1937-loven er der givet mulighed for, at myndighederne kan foretage sig alt, hvad der faktisk er påkrævet, for at sikre samfundet mod trusters, monopolers og aftalers skadelige virkninger, og det er tillige således her, at borgerretten også er sikret til den anden side, idet de afgørelser, som myndighederne måtte træffe, kan indankes for domstolene. Det er et almindeligt princip, som jeg synes vi bør finde tilbage til, så de almindelige frie domstole også kan få disse sager forelagt. Det kan de ikke efter den nugældende prislov. Jeg mener faktisk, at loven af 1937 dækker det, vi har brug for, indtil der er ført bevis for, at mere detaljerede bestemmelser i en skærpet lovgivning er nødvendige.

Det er naturligvis ikke noget stort spørgsmål, om denne lov skal løbe nogle måneder mere eller mindre, men jeg har villet nævne

dette for at understrege mit partis mening om de krisebestemmelser, som endnu findes i den lov, vi behandler.

Den højtærede ministers bekendelse til den frie konkurrence har glædet mig. Det er også glædeligt, at ministeren ønsker, at prisfaldstendenserne skal slå igennem til fordel for forbrugerne. Der vil jo nok i den kommende tid på flere forskellige områder blive anledning til at vende tilbage til disse sunde principper.

Vi, der i de sidste 6—7 år har siddet i dette høje ting, har vel ofte haft en usikker fornemmelse, når begrebet forbruger føres i marken snart af den ene gruppe, snart af den modsatte. Et væsen, der kun er forbruger, findes ikke i det arbejdende samfund, men kun i det politiske livs sprogbrug. Enhver forbruger har noget, han og hans familie lever af, og det er det, vi kalder erhvervslivet. Derfor vil vor opgave ved lovens behandling være at finde balancen mellem menneskets interesser som forbruger og som erhverver.

Jeg skal slutte disse bemærkninger med at tilsige mit partis beredvillighed til at forlænge denne lov sålænge man finder det fornødent. Hvis den højtærede minister afviser en forhandling om, at loven af 1937 træder i kraft, så tager vi det til efterretning og vil være med til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Weikop: Man kunne ikke undgå at lægge mærke til, da den højtærede minister fremsatte dette lovforslag, at den højtærede minister ikke mindre end tre gange advarede imod, at vi nu skulle til at diskutere prislovgivning. Den midlertidige prislov ville det ikke være praktisk at diskutere, mente den højtærede minister, drøftelserne om en varig trustlovgivning foreslog den højtærede minister udsat, og endelig henstillede den højtærede minister ikke på nuværende tidspunkt at gå ind i langvarige drøftelser om principperne for prislovgivningen.

Når man hører det, forstår jeg, at den højtærede minister har søgt at værgе sig imod, at hendes parti, at socialdemokraterne, nu skulle indlade sig på en større prislovsdebat, for den højtærede minister har antagelig gennemgået tidligere forhandlinger og deraf set, at hendes parti, såsnart der var den mindste anledning dertil, har drøftet